

α ΤΩ ΑΓΑΠΗΤΩ ΑΔΕΛΦΩ ΙΩΑΝΝΗ INNOKENTIOS.

Εἰ καὶ πάντα δεῖ τὸν ἀναίτιον προσδοῶν τὰ χρη-
στὰ, καὶ παρὰ τοῦ Θεοῦ τὸν ἔλεον αἰτεῖν, ὅμως καὶ
παρ' ἡμῶν τὴν ἀνεξικακίαν συμβουλευόντων τὰ καθ-
ήκοντα γράμματα διὰ Κυριακοῦ τοῦ διακόνου ἐξαπέ-
σταλται· ὥστε μὴ πλέον δυνηθῆναι τὴν ὕβριν ἐν τῷ
συντρίβειν, ἢ τὸ ἀγαθὸν συνειδὸς ἐν τῷ ἐλπίζειν. Οὐδὲ
γὰρ ὀφείλεις διδαχθῆναι, ὁ τοσούτων λαῶν διδάσκαλος
καὶ ποιμὴν, τοὺς ἀρίστους ἀεὶ καὶ πολλάκις δοκιμά-
ζεσθαι, εἰ ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ὑπομονῆς παραμένουσι,
καὶ οὐδενὶ πόνῳ κακοπαθείας ὑποπίπτουσι· καὶ ἔστιν
ὡς ἀληθῶς βέβαιον πρᾶγμα τὸ συνειδὸς εἰς πάντα τὰ
ἀδίκως συμπίπτοντα ἅπερ εἰ μὴ νικήσῃ τις ὑπο-
μένων, τεκμήριον φαύλης ὑπολήψεως ἐκφέρει. Πάντα

Hæ dux Innocentii epistolæ ex Latine in Græcum
translatæ fuere: quamobrem ne mireris aliquam in Græ-
cis deprehendi peregrinitatem.

γὰρ ὑπομένειν ὀφείλει ὁ τῷ Θεῷ πρῶτον, εἴτα καὶ
τῷ ἰδίῳ πεποιθὸς συνειδὸς· ὅποτε μάλιστα γυμνά-
ζεσθαι εἰς ὑπομονὴν ὁ καλὸς καὶ ἀγαθὸς δύναται, νι-
κᾶσθαι δὲ οὐκ, ἐπειδὴ περ αὐτοῦ τὴν διάνοιαν αἱ θεῖαι
Γραφαὶ φυλάττουσι· καὶ περιττεύουσιν ὑποδείγμασιν
αἱ θεῖαι ἀναγνώσεις, ἃς τοῖς λαοῖς παραδιδάμεν·
αἵτινες πάντας σχεδὸν τοὺς ἁγίους καταπεπονῆσθαι
διαφόρως καὶ συνεχῶς ἐπιστάσαντο, [525] καὶ δοκι-
μάζεσθαι καθάπερ ἐν τινι διαγνώσει, οὕτω τε εἰς τὸν
στέφανον τῆς ὑπομονῆς ἐληλυθέναι. Παραμυθεῖτω
τὴν ἀγάπην σου αὐτὸ τὸ συνειδὸς, ἀδελφε· τιμιώτατε,
ὅπερ ἐν ταῖς θλίψεσιν ἔχει τὴν παραμυθίαν τῆς ἀρε-
τῆς. Ἐποπτεύοντος γὰρ τοῦ Δεσπότης Χριστοῦ, ἐν
τῷ λιμένι τῆς εἰρήνης καθαρισθεῖσα ἡ συνείδησις
στήσεται.

INNOKENTIOS ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Πρεσβυτέροις καὶ διακόνοις καὶ παντὶ τῷ κλήρῳ καὶ τῷ λαῷ τῆς Κωνσταντινουπόλεως Ἐκκλη-
σίας, τοῖς ὑπὸ τὸν ἐπίσκοπον Ἰωάννην, ἀγαπητοῖς ἀδελφοῖς, χαίρειν.

Ἐκ τῶν γραμμάτων τῆς ὑμετέρας ἀγάπης, ἅτινα
διὰ Γερμανοῦ τοῦ πρεσβυτέρου καὶ Κασιανοῦ τοῦ
διακόνου ἀπεστάλακτε, τὴν σκηνὴν τῶν κακῶν, ἣν
πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἐθήκατε, ἐμμερίμην φροντίδι
κατέμαθον, ὅσαις τε ἡ πίστις κάμνει ταλαιπωρίαις
τε καὶ πόνοις, ἐπαναληφθείσῃ πολλάκις τῇ ἀναγνώ-
σει κατεῖδον· ὅπερ πρᾶγμα μόνῃ ἡ παράκλησις τῆς
ὑπομονῆς ἰάται· διώσει γὰρ ἐν τάχει ὁ ἡμέτερος Θεὸς
ταῖς τοσαύταις θλίψεσι τέλος, καὶ ταῦτα συνοίσει ὑπ-
ενηνοχέειν. Ἀλλὰ γὰρ αὐτὴν τὴν ἀναγκαίαν παρά-
κλησιν, ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπιστολῆς τῆς ὑμετέρας ἀγάπης
κειμένην, ἐγκωμιάζοντες ὑμῶν τὴν πρόθεσιν ἐπεγνώ-
καμεν, πολλὰς πρὸς τὸ ὑπομένειν μαρτυρίας περι-
έχουσιν· τὴν γὰρ ἡμετέραν παράκλησιν, ἣν ὀφείλο-
μεν ὡμῖν ἐπιστεῖλαι, τοῖς ὑμετέροις γράμμασι προ-
εφθάσατε. Ταύτην γὰρ τοῖς κάμνουσιν ὁ ἡμέτερος
Δεσπότης ὑπομονὴν παρέχειν εἰώθεν, ἵνα καὶ ἐν ταῖς
θλίψεσι τυγχάνοντες, ἑαυτοὺς οἱ τοῦ Χριστοῦ δοῦλοι
παραμυθῶνται, ἀναλογιζόμενοι ἐν ἑαυτοῖς, καὶ πρό-
τερον γεγενῆσθαι τοῖς ἁγίοις ἅπερ αὐτοὶ πάσχουσι.
Καὶ ἡμεῖς δὲ ἐξ αὐτῶν τῶν ὑμετέρων γραμμάτων
δυνάμεθα ἡμῖν προσενέγκαι παράκλησιν· οὐ γὰρ τοῦ
συναλγεῖν ὡμῖν ἔσμεν ἀλλότριοι, ἐπειδὴ περ καὶ ἡμεῖς
κολαζόμεθα ἐν ὡμῖν. Τίς γὰρ ἐνέγκαι δυνήσεται τὰ
ἐξαμαρτανόμενα ὑπ' ἐκείνων, οὐστὶνας ἐχρῆν μάλιστα
τοῦ γαληνοῦ τῆς εἰρήνης καὶ αὐτῆς σπουδαστάς εἶναι
τῆς ὁμονοίας. Νῦν ἐνηλλαγμένῳ τρόπῳ ἀπὸ τῆς προ-
εδρίας τῶν ἰδίων Ἐκκλησιῶν ἐξωθοῦνται· ἀθῶοι ἱερεῖς.
Ὁ δὲ καὶ πρῶτος ὁ ἀδελφὸς ἡμῶν καὶ συλλειτουργὸς
Ἰωάννης ὁ ὑμέτερος ἐπίσκοπος ἀδίκως πέπονθε,
μηδεμιᾶς τυχῶν ἀκροάσεως· οὐδὲν ἐγκλημα ἐπιφέ-
ρεται, οὐδ' εἰσακούεται. Καὶ τίς ἡ ἀπηγορευμένη
ἐπίνοια; Ἵνα μὴ πρόφασις κρίσεως γένηται, ἢ ζη-
τηθῇ, εἰς τόπους ζώντων ἱερέων ἄλλοι ἀποκαθίσταν-
ται, ὡς δυναμένων τῶν ἐκ τοιοῦτου πλημμελήματος
ὁρμωμένων, ὀρθῶς τι ἔχειν, ἢ πεπρᾶχθαι ὑπὸ τινος
κρίθηναι. Οὐδὲ γὰρ πώποτε παρὰ τῶν πατέρων τῶν
ἡμετέρων τοιαῦτα τεταλμῆσθαι ἐγνώκαμεν· ἀλλὰ
μᾶλλον κεκωλύσθαι τῷ μηδενὶ εἰς τόπον ζῶντος χει-
ροτονεῖν ἄλλον δεδούσθαι ἐξουσίαν. Οὐ γὰρ χειροτονία
ἀδίκως τὴν τιμὴν δύναται ὀφελῆσθαι τοῦ ἱερέως

ἐπειδὴ περ οὐδὲ ἐπίσκοπος δύναται εἶναι ἐκεῖνος, ὃς
ἀδίκως ὑποκαθίσταται. Ὅτι καὶ περὶ τῆς τῶν κανό-
νων παραφυλακῆς, τούτοις δεῖν ἔπεσθαι [524] γρά-
φομεν, οἵτινες ἐν Νικαίᾳ εἰσὶν ὠρισμένοι, οἷς μόνοις
ὀφείλει ἐξακολουθεῖν ἡ καθολικὴ Ἐκκλησία, καὶ τού-
τους γνωρίζειν. Εἰ δὲ ἕτεροι ὑπὸ τινων προφέρονται,
οἵτινες ἀπὸ τῶν κανόνων τῶν ἐν Νικαίᾳ διαφωνοῦσι,
καὶ ὑπὸ αἰρετικῶν ἐλέγχονται συντετάχθαι, οὗτοι
παρὰ τῶν καθολικῶν ἐπισκόπων ἀποβάλλονται. Τὰ
γὰρ ὑπὸ τῶν αἰρετικῶν εὑρεθέντα, ταῦτα οὐκ ἔστι
τοῖς καθολικοῖς κανόνι προσάπτειν· ἀεὶ γὰρ διὰ τῶν
ἐναντίων καὶ ἀθέσμων τὴν τῶν ἐν Νικαίᾳ μειοῦν
βουλήν ἐθέλουσιν. Οὐ μόνον οὖν λέγομεν τούτοις μὴ
δεῖν ἐξακολουθεῖν, ἀλλὰ μᾶλλον αὐτοὺς μετὰ αἰρετι-
κῶν καὶ σχισματικῶν δογμάτων εἶναι κατακριτέους,
καθάπερ καὶ πρότερον γέγονεν ἐν τῇ Σαρδικῇ συνόδῳ
ὑπὸ τῶν πρὸ ἡμῶν ἐπισκόπων. Τὰ γὰρ καλῶς πρα-
χθέντα κατακρίνεσθαι μᾶλλον προσῆκεν, ἢ ἀντικρυς
τῶν κανόνων γενόμενα ἔχειν τινὰ βεβαιότητα, ἀδελ-
φοὶ τιμιώτατοι. Ἀλλὰ τί κατὰ τῶν τοιούτων νῦν ἐν τῷ
παρόντι ποιήσωμεν; Ἀναγκαία ἐστὶ διάγνωσις συν-
οδική, ἣν καὶ πάλαι ἔφημεν συναθροιστέαν, μόνῃ γὰρ
ἐστὶν ἥτις δύναται τὰς κινήσεις τῶν τοιούτων κατα-
στεῖλαι καταιγίδων· ἥς ἵνα τυχωμεν, χρήσιμόν ἐστι
τέως ὑπερτίθεσθαι τὴν λατρείαν τῇ βουλήσει τοῦ με-
γάλου Θεοῦ καὶ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν.
Πάντα ὅσα οὖν τῷ φθόνῳ τοῦ διαδόλου πρὸς τὴν τῶν
πιστῶν δοκιμασίαν τετάρακται, πραῦνθήσεται· οὐ-
δὲν ὀφείλομεν τῇ στεννότητι τῆς πίστεως παρὰ τοῦ
Κυρίου ἀπελπίσαι. Καὶ γὰρ ἡμεῖς πολλὰ σκεπτόμεθα
ὅν τρόπον ἡ σύνοδος οἰκουμενικὴ συναχθεῖη, ὅπω,
τῇ βουλήσει τοῦ Θεοῦ αἱ ταραχώδεις κινήσεις παύ-
σονται. Ὑπομείνωμεν οὖν τέως, καὶ τῷ τεῖχε τῆς
ὑπομονῆς ὀχυρούμενοι, ἐλπίζομεν πάντα τῇ βοηθείᾳ
τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἀποκατασταθῆναι. Πάντα δὲ ὅσα ὡμῶς
ὀφίστασθαι εἰρήκατε, καὶ πρότερον συνδραμόντων εἰς
τὴν Ῥώμην τῶν ἡμετέρων συνεπισκόπων, εἰ καὶ τὰ
μάλιστα διαφόροις χρόνοις, τουτέστι Δημητρίου, Κυ-
ριακοῦ, Εὐλυσίου, καὶ Παλλαδίου, οἵτινες σύνεισι
μεθ' ἡμῶν, τελεῖα ἐρωτήσιν μεμαθήκαμεν.